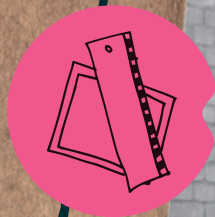

**HELP,
MYN CYFER
IS TE LAAG!**

Als ik de docentenkamer binnenloop zitten de studenten, zoals gewoonlijk, aan de lange tafel genietend van hun koffie. Ik schenk ook een kop koffie in en schuif aan. De studenten praten over de afronding van hun leerwerkplekperiode, want over twee weken zijn de afrondende gesprekken. "Hoeveel lesverslagen moeten erin Mike? Vind je twee Korthagenreflecties genoeg?" Ik word overstelpt met vragen en onduidelijkheden en geef kort en bondig antwoord. "Het komt allemaal goed!", zeg ik ter geruststelling.

Ondertussen dwalen m'n ogen langs al die studenten en observeer ik onbewust hun gedrag, want jawel, ook in een niet-klassikale situatie gaat het werk van een instituutsopleider gewoon door. Vrijwel iedereen is druk in gesprek over de afronding, alleen Albert is wat afwezig en kijkt stil voor zich uit. Meestal is hij enthousiast en hij kan vol passie over zijn werk vertellen. Misschien slecht geslapen vannacht. Of loopt de afronding wat stroever? De bel gaat en we lopen naar het lokaal waar ik de intervisie leid.

"Mike, kan ik je na de les even spreken?", vraagt Albert. Ik knik instemmend en vraag me uiteraard af wat er aan de hand is. Komt straks. De intervisie loopt van een leien dakje. Albert is in z'n element en spreekt vol vuur over zijn aanpak in een drukke klas. Iedereen geniet zichtbaar. Goed om te zien.

Als ook de laatste student het klaslokaal na afloop verlaat, blijven we achter in het stille lokaal. De

opmaat naar een serieus gesprek is soms moeilijk. Ik begin meestal met iets luchtigs en kijk hoe de student reageert. "Ik was laatst op een chickenfarm maar dit scheelt ook niet veel, wat een lawaai kunnen die studenten maken!" Albert lacht mee en doet er nog een schepje bovenop. Het ijs is gebroken.

"Waar ik je over wil spreken is het volgende, Mike: zoals je weet heb ik de hele excursie naar de Ardennen georganiseerd." Albert beschrijft nauwkeurig wat hij heeft gedaan en laat een map met producten en wat foto's zien. Ik merk dat hij steeds meer opgewonden raakt. "En nu komt het: mijn werkplekbegeleider wil me een 6,5 geven voor 'samenwerken met anderen', competentie 6, en dat vind ik écht veel te laag!"

Ik vraag door en doe aan LSD (Luisteren, Samenvatten, Doorvragen). Even overvalt me het idee om mee te drijven in zijn flow: dit kan écht

niet, je hebt minstens een 9 of misschien wel een 10 verdiend! Maar ik hou mijn mond. Laat eerst Albert zijn verhaal doen. Het contact met de werkplekbegeleider is prima, zegt hij, maar hij heeft dit onderwerp nog niet aangesneden vanwege de tijd. Ik vermoed ook vanwege een drempel om ernaar te vragen. "Wat zal je werkplekbegeleider antwoorden als je vraagt wat er gedaan moet worden om een 8 of hoger te halen voor competentie 6?", vraag ik voorzichtig. Deze vraag durft Albert wel te stellen en dit is zéker een mooie vraag, zei hij.

De bel gaat en de pauze is voorbij. Leerlingen kijken nieuwsgierig door het raam en we beëindigen dit gesprek. Albert zal mij op de hoogte houden over de voortgang van deze cijferkwestie.

Terug in de docentenkamer kom ik de schoolopleider tegen en ik vertel over de situatie van Alfred. Ook de schoolopleider heeft even de neiging om naar de werkplekbegeleider te stappen die toevallig ook aanwezig is in de docentenkamer. "Laat maar even betijen, we kijken hoe Albert en de werkplekbegeleider dit samen oplossen. Uiteindelijk komen wij wel in beeld."

Een week later stap ik het 2e uur de docentenkamer weer binnen waar de studentengroep reeds aanwezig is. Albert komt uitbundig naar me toe. "Ik heb een 9 gekregen en we hebben alles uitgepraat. Essentie was dat de werkplekbegeleider mij in de toekomst wilde beschermen om zoveel hooi op m'n vork te nemen dat ik er onderdoor zou gaan. Hij wilde dit afremmen door mij een lager cijfer te geven."

Ik vind het een beetje vreemd verhaal, maar zowel de schoolopleider als de werkplekbegeleider beamen dit verhaal. Ik moet me inhouden om OMA (Oordelen, Mening geven, Adviseren) niet van stal te halen. Had ik de discussie aan moeten gaan met de werkplekbegeleider om een uitstekende prestatie van een notabene 2e jaars ook te waarderen met een hoog cijfer? Of had ik Albert te veel aangestuurd met de misschien ietwat suggestieve vraag: wat moet ik doen om een 8 of hoger te halen? Had de vraag meer open moeten zijn en door Albert bedacht?

Terugkijkend, kies ik een volgende keer voor het laatste: de interactie tussen de student en zijn werkplekbegeleider zo transparant mogelijk houden, zonder daadwerkelijke aansturing van mij. Wat voelt de student én wat wil de student? Door dit verder uit te bouwen en uit te werken komt de student vanzelf op een vraag die bij hem persoonlijk past en waar hij achter staat. Immers de vraag en de hele interactie daar omheen is door de student bedacht. Ik begeleid daarin. Bij een crisis komen uiteraard de instituutsopleider en de schoolopleider in the picture, maar in eerste instantie is het een leerproces van de student.

Opdracht!
ALS IK IN JOUW
SCHOENEN STOND,
DAN

1. Lees het verhaal goed door en krijg grip op de uitdaging.
2. Bespreek dit in drietallen.
3. Herken je je in het verhaal en de beschreven uitdaging? Heb je ooit iets vergelijkbaars meegemaakt?
4. Terug naar het verhaal: wat zou jij doen of gedaan hebben in deze situatie? Welke keuzes zou jij maken? Bespreek dit weer in drietallen.
5. Reflecteer op het verhaal en jullie gesprek erover. Wat kan je meenemen naar je eigen situatie? Wat kan je gebruiken om je eigen praktijk als opleider te verbeteren? Wat neem je mee naar je partnerschap Samen Opleiden?